

tudná, mit lehet és mit nem? Hogy akkor mit érzek!... De teszek én igazságot. Elverem őket, azt a két ártatlant. Tudják meg, micsoda gazember vagyok én, micsoda utolsó... Ne tudjanak nekem megbocsátani se ők, se magál Mert olyan az én bűnöm...! — Okos voltam, meg lehet velem elégedve a feleségem? Vagy még mondjak valamit? Még kell egy kis szósz?...

Vihogni kezdett, egész teste rázkódott.

Rákiáltottam.

— Üljön le!

Elugrott előlem, kezét halántékához kapva. Így nézett egy darabig a két tenyere közül, aztán kirohant.

Az előszobaajtóból hallottam, ahogy levágtat a lépcsőn. Le a házbizalmihoz.

Én se térhetek vissza a szobámba. Le kell menjek Kocsis feleségéhez és gyerekeihez. Nem maradhatnak most egyedül. Az is lehet, hogy többé már nem hagyhatom el őket, hiszen gyűlöletben élénének. — Mit mondok majd annak a két gyereknek?...

Mindegy már. Az apjuk elindult a maga útján, én is elindulok a magamén.

Margaret Boyd

SZÁRAZSÁG

Álmomban hús eső szakadt,
fénylett, süppedt a föld,
a bors-fák bő szökőkutak,
víz-árjuk tündökölt.

Esőtől sustorog a rét,
kristályt habzsolt a rég
kiszikkadt torkú rét; s ömölt,
áradt, szakadt az ég.

Lehült a tikkadt érmeder,
a láva-hő kövek,
csengett a lenge lomb a fán,
áttetsző, zöld üveg.

Csodálkozó nyájak, gulyák
cuppogtak át a lágy,
kövér fűvön, és boldogan
áztak kinn a kutyák...

...Igy álmodtám az éjjel, s most,
reggel, a szomjú táj,
repedt torkába bámulok:
nem enyhült az aszály.

A légből pelyhes kismadár
aláhull szédülően,
a lovak izzó csontjai
átsütnek bőrükön.

Vijjog a kósza dögmadár,
és nincs, és nincs remény,
izzik és lángot vet a tér
az örült nap delén.

Barmok döglődnek, süt a föld,
s az ég — az nem felel.
A tátongó meder fölött
egy vándor térdepel...

Fordította: Rab Zsuzsanna